

се усмихваше тя съ кротка и доволна усмивка, че го намира тамъ. Какво можеше повече да желае?

— Е, научи ли урока си?

— Научихъ и излѣзохъ да те посрещна..

И двамата щастливи, уловени за ржце, влизаха въ освѣтената отъ училищната лампа стая. Въ полутъмнината вечеряха и се събличаха, за да си легнатъ. Така съ много трудъ и грижи на майката порастна Петко. За да постъпи въ гимназията предстоеше му последниятъ изпитъ. Никога не бѣше се измъчвалъ толкова! Ако не го издържи! — постоянно се питаше съ страхъ той. Прекара една безсънна нощъ. И — втора. Виждаше, че и майка му отъ това се безпокои, отъ день на день отслабва. Можеха ли нейнитѣ жълти и прогнили отъ прането ржце да изкаратъ още една година? Цѣла година!

Почти не спѣше. Късно следъ полунощъ оставяше книгитѣ, потъркваше зачервенитѣ отъ умората очи и полегваше на миндера до прозореца. Затваряше очитѣ си, поемаше дълбоко и се унасяше...

Следъ два дни майката се разболѣ. Сложиха я на легло. Гърдитѣ ѝ силно хриптѣха. Тя кашляше дълго и уморително. Дробоветѣ ѝ се кжсаха, намаляваха. Петко тичаше по док-

тори — и лѣкарства. Ала виждаше се, че нищо не помага. Майката, бледа и безпомощна, го гледаше съ изцѣкленитѣ си очи и още повече се измъчваше. Защо ли се случи въ навечерието на изпита му? Дали не му попречи?

Тя вземаше ржката му, дълго я милваше и една по една сълзитѣ се търкаляха по бледитѣ изсъхнали страни.

— Знаешъ ли, колко мие мъчно, че те оставямъ самъ...

— Защо самъ?

— Азъ скоро ще умра.

— Я не говори глупости... И не плачи, моля ти се.. Азъ пакъ ще си взема изпита. Да не мислишъ.